

видѣхме . . . и варнахме се откадѣ ескистамболѣ и одихме на Котелѣ и Сливне и Пловдивѣ . . . на сене 1812 . . . па си додахме оде ескистамболѣ и Сливне“. Горнитѣ кратки думи биха могли да се отнесатъ и за сливенскитѣ войници, които не сж минали безъ въпросната „сакантия“, още повече, че не сж стоели въ Шуменѣ, а сж участвували въ самия бой при Батинѣ, край Дунава.

Отъ по-новитѣ български източници заслужва да се отбѣлѣжи трудѣтъ на най-стария ни журналистѣ Фотиновѣ. (Общее землеописание, Смирна. 1843, стр. 87).

„Сливенѣ, пише той, (е) подѣ планина-та . . . при дрѣматѣ на Стара-Планина, кой-то называватѣ Демир-Капи (Желѣзна врата). Жители има 20,000, училище Еллино-греческо совсемѣ що са вси болгари! Достоинопамятнѣи стана този градѣ ради рѣководѣлница-та сукненна (чоженна) ко-то постави содѣйствиѣмѣ преискусному Г. Аѣанасію часоправителю вѣчнопамятнѣи и прѣхвалнѣи гражданинѣ неговѣ благоразумнѣи и остроумнѣи Господинѣ Добри Желѣсковѣ, безсмѣртно убо естѣ имѣ и вѣчна памѣть и похвала и трудолюбивѣхѣ всѣхѣ Болгарѣхѣ! Освенѣ рукодѣлнични-те сукна издава този градѣ много вѣлненны хабы, ѣжмурлуци именуемы, отѣ кои-то има доволна тѣрговѣа каквато и отѣ вѣлненны-те покрывки (ѣжмболіи), причина за кои-то става и похвалнѣи пангирѣ пролѣтно време“¹⁾.

Сливенѣ, вѣнѣ отѣ народнитѣ пѣсни, споменуванѣ като „Сливенѣ града голяма“, за прѣвъ пѣтъ се срѣща вѣзпѣнѣ отѣ Раковски.

¹⁾ Въ 1836 г., главниятѣ рѣководителѣ на сливенското прѣселване Селимински, тѣлкувайки желанието на съгражданитѣ си да се върнатѣ „въ стария си роденѣ градѣ Сливенѣ“, пише на князь Богориди въ Самосѣ да улесни прѣдѣ султана тая обратна емиграция. Селимински пита Богориди „да ли султанѣтъ съзнавайки истинскитѣ причини за опустошаването на тѣрговския и прочѣтъ онзи градѣ Сливенѣ, се съглася за вѣзвръщането на сливенци“. Обаче прѣди да стане това, Селимински настоява, штоо султанѣтъ да вземе мѣрки за да се усигурятѣ имота, честѣта и живота на сливенци, което ако стане, „сегашнитѣ печални развалини (на града) за кратко врѣме ще достигнатѣ до поголѣмѣ блѣсъкъ отѣ прѣдишния“, Зап. III. 45. Отѣ тукѣ се види съ каква слава се е ползувалѣ по-рано Сливенѣ и какво е прѣдставлявалѣ слѣдѣ 1830 год.